

מריצדס במידבר

זגתי אהור זר, שנודבה למיבצע עליידי אגד, חרשו הבנות את הארץ, בעוד הפרולטריון — קרי הגברים — מזדים מאחור בגיפ גונח ומאובק. בתמונה: הנהג, מוטקיה רוטנר ברג, מוותיקי מדריכי התיירים של אגד, אשר העניק לבנות טפול של אחימים. ברקע נראה אי האלמוגים שמדרום לאילת.

אביב, במטוס ובמכונית-התיור שהעמידה אגד לרשות המיבצע. שני אנשי הרשות הגיעו לשם מהכיוון ההפוך — משארם-א-שייך. בתום אותו יום, הושלמה העבודה באתרם שלדי אילת: בפורה, כנחל שלמה ובדקל הדום.

כיום המחרת בבוקר, כיסה הצווח את סלע הפטריה ועמודי שלמה, והשיירה הפליגה לכיוון עין-גדי, שם צולם אתר נחל דויד, במעיינות עין-גדי. משם הפליגה הציחה לתל-אביב. שש הבנות שוחררו, שנת לילה קצרה, ועם שחר מפליגה השיירה — עם שש בנות חדשות — צפונה. ב-48 הן שעות הבאות מכסה הצוחות את בריכת תמסה ליד מעגן-מיכאל, שוויצריה הקטנה בהרי הכרמל, ואדי עמוד, הבניאס, תל-דן, ועכו העתיקה.

לחוליות הכיסוי, היה זה רק גיב נוסף. לבנות — חוויה. אולם לעיתון, היה זה מאמץ כבד: בכסף, בכוח-אדם, בזמן.

האם הוא היה כדאי? נדמה לי שכן. אינני יכול לחשוב כרקע לכתבה שבה נבחר צעיר לאיש-השנה, על שילוב מוצלח יותר בין שני הנכסים הנהדרים ביותר שיש לנו: גופי הארץ. הווי, וצעיריה.

אל תפסו

בת הטבע לצילום העירום של נערת אזור אן טוכמאיר, בתל-דן, יצא הצוחת בחמש בבוקר, כדי לתפוס אור מתאים. בתמונה: צלם ודוגמנית בסבך.

מיבצע-ענק לאחר שבועיים של תיכנון. יצאו לשטח, למשך ארבע יממות, שני כתיבים, שני צלמים, שני נהגים, שתי מכוניות ותריסר יפהפיות. בארבע היממות, כיסה הצוחת כ-1,500 ק"מ, הרביץ למעלה מאלפיים צילומים. מתוכם, ראית תריסר.

הרעיון, לצלם את הבנות בשמורות טבע ופינות-המד ברחבי הארץ, נולד ב-מערכת. אולם הביצוע המוצלח התאפשר רק הודות לשיתוף פעולה בין המערכת לרשות שמורות הטבע: הראשונה תרמה את הבנות, השנייה את האתרים.

המיבצע החל באילת, לשם הגיע צוות המערכת בתוספת שש מהבנות, מתל-

משפחה שכזאת

צילום משפחתי כנחל דויד, בתום החזק הראשון של המיבצע: עומדים, מימין לשמאל: מרטל זוהר, הבוס של המיבצע. גליה נוך, רות שיבר, ליליאן טריקה, יהודית גוסלן, איתן ירושלמי וצלם-המערכת ויליאם סעד. יושבים, מימין לשמאל: יענקל'ה סל, עוזרו, ואמה של ליליאן טריקה.